

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

ΑΠΟΚΡΙΑ

Σὺ μεταξένια δούκισσα κ' ἐγὼ παρδαλωμένος
Παλιάτσος σὴν τριλλή γιορτῇ τῆς ἀποκριᾶς χτὲς βράδῳ
Χορεύαμε. Τῆς μουσικῆς τὸ γέλοιο ἀντιλαλεῖσε
Κ' οἱ Χάρες τοῦ παλίου καιροῦ μὲ τοὺς παραμυθένιους

Ἡρώους ἀνταμώνουνταν. Σ' φουνιστὰ τὰ ταίρια
Μὲ ρυθμικὲς κυματωσιὲς γυρνοβολοῦσιν — μάτια
Μισέκλειστα, χαμόγελο τῆς ἡδονῆς, λαφράδα
Τῆς ἀλησμονιάς. Γελαστὸς κ' ἐγὼ παραμιλοῦσα.

Κι ἀπιαστὴ σὺ φτερουγίζεις — τσαχπίνα πριγκιπέσσα
Ποῦ θύμησης ἀντιφεγγιά ζωντάνευες καθάρια
Καὶ ξαναθοῦσες ἑμορφιά γητειᾶς βασιλεμένης.

Μὰ τῇ βουβῇ δὲν ἔννοιωσες τῇ λύπῃ μου. Δὲν εἶδες
Πῶς ἡ χαρούμενη ψευτιά καημὸ κρύβει πνιγμένο,
Πῶς σὰ ζητιάνῃ σιγαλὴ διάβαινε κάποια ἀγάπη

ΞΥΠΝΗΜΑ

Καὶ ξύπνα ξύπνα τοὺς ρυθμούς. Θυμῆτεσ ποῦ κοιμῶνται
Οἱ ξεχασμένοι ἀντίλαλοι καὶ τὰ γλυκὰ πιστρεφια
Καὶ σὰν πουλιά ἀλαφρότερα γιὰ μέλισσες ποῦ γύρω
Μαζεύονται σὲ σκιαδερῆ δροσολαλοῦσα βρύση,

Ἄς φτερουγίσουν οἱ σκοπεῖ κι ἄς ἔρθουν τὰ τραγούδια
Στὰ χεῖλια σου περίγυρα ζητῶντας τῇ φωνῇ σου.
Τὸ ρυθμικὸ ξεπέταγμα τὰ οὐρανοβούνια ἄς φτάσῃ
Κι ἄς ξαντικρύσῃ θάλασσες ποῦ ἄλικά βουρκαωμένες

Στὴν ἔρμη τους ἀπλοχωριά τὸ ἀγέρι ἀποζητοῦνε.
Θέλω ν' ἀκούσω τῆς ζωῆς τὴν πιδ ψηλὴ καμπάνα
Κι ἀττοφτέρουγη λαλιά σ' ἀπέκορφα ἐλυμπία

Νὰ μὲ ξεπάρῃ. Κ' ἔπειτα σκύψε καὶ μιλῆσέ μου,
Φωνὴ κακὴ, γιὰ τὰ χρυσὰ τὰ παιδικίσια χρόνια
Καὶ τίς βουνίσσιες λευτεριὲς μέσ' τὸ ἀττικὸ λιοπύρι.

ΣΑΜΨΩΝ

Μέσ' τὸν πινάρχαιο τὸ Ναὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀχολογοῦτε
Ἡ λειτουργία τῆς Ψευτιάς καὶ λάγνοι δεσποτάδες
Βασιλευαν. Ἰγμου βοή στοὺς θόλους ξεψυχοῦσε
Καὶ μέσ' τὸ φῶς τὸ ἀχνόθαμπο χλωμόστεικαν εἰδωλῶν

Μορφὲς σταυρωμένες. Λαδὸς γονατιστὸς μὲ φοβὸ
Κι ἀνελπισιὰ προσκύναιγε γιὰ ἀποκαμωμένους
Τῆς πολυκαίρινης σκλαβιάς τὴν ἀγγαρεία ἀγαποῦσε.
Στὴν ἅγια τράπεζα χρυσοὶ κι ἀκάθαρτοι πατριάρχες

Θυσιάζαν τὴν ὠρια Ζωὴ δεξάζοντας τὸ Ψέμα.
Μιά γριούλα μ' ἔφερε παιδὶ κεῖ προσευχὲς νὰ μύθω
Καὶ νὰ λατρέψω τὰ εἰδῶλα μ' ἀνίδειες μενάνοες.

Μὰ μέσα μου ἀνταριεύτηκε τῆς λευτεριάς ὁ λόγος —
«Νὰ σπάσω θέλω τὴν κλησιά, νὰ ριξῶ τίς κελῶνες
«Γιὰ νὰ χαθῶν πιά αὐτὴ ἡ ψευτιά κ' οἱ σκλάβοι ποῦ τὴ θένει!

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισκία τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἰπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρομοῦ (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολλάου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ.
ὁδ. Βαυβουλίνας ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ'
εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

ἡ Κυβέρνηση; — Ἐχω τὴν πεποίθησιν πῶς θὰ μείνει
γιατὶ οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιβάλλουν!»

Τὴν ἐρώτησιν τὴν ἔκανε κάποιος δημοσιογράφος.
Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσε ὁ κ. Πρωθυπουργός.
Κ' ἔτσι ὁ κόσμος ἔμαθε ἀπὸ τὰ λίγα μὰ ζουμερὰ
αὐτὰ λόγια πῶς ὑπάρχει καὶ σήμερὰ κάποια περὶ-
ο τ α σ η κρατικῆς τὴν Κυβέρνησιν στὴ ζωῇ.

Ἄν εἶχαμε τὴν τιμὴ νὰ μιλήσομε μὲ τὸν κ.
κ. Πρωθυπουργό, θὰν τονὲ ρωτούσαμε:

— Καὶ ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ μαγικὰ περίστασις,
Ἐξοχώτατε;

Ἡ σταφίδα, θὰ μᾶς ἔλεγε, τὰ οικονομικά μας
χάλια, οἱ στρατιωτικὲς ἐτοιμασίαι καὶ τόσα ἄλλα ζη-
τήματα ἔθνηκα ποῦ δὲ σηκώνουν τὴν παραμικρὴ ἀρ-
γητα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ μιά σοβαρὴ
περίστασις ποῦ ἐμποδίζει τὴ Βουλὴ νὰ μᾶς ρῆξει.

Θὰ βρισκούταρε σὸ δικό ὁ κ. Πρωθυπουργός
μιλῶντας ἔτσι. Μὰ δὲ θάχε καθόλου ἄδικο κι ὅποιος,
ἀπαντῶντας σὲ δίκαια λίγια του, τοῦ ἀπόδειχνε πῶς
ἡ καθεμιά ἀπὸ τίς περιφημῆς αὐτῆς περιστάσεις δὲν
εἶναι σημερινή. Καὶ χτὲς καὶ προχτὲς καὶ χρόνια
τώρα οἱ τέτοιαις περιστάσεις δὲ λείψανε. Κι ὅμως αὐτὸ
δὲν ἐμπόδιζε νάλλαξουν τὰ ὑπουργεῖα καὶ νὰ γίνων
τόσες βουλευτικὲς ἐκλογές. Γιατὶ τάχα αὐτὸ ποῦγινε
χτὲς νὰ μὴ γίνῃ καὶ σήμερὰ; Σήμερὰ μοναχὰ οἱ
περίστασεις τὸ ἐπιβάλλουν, σήμερὰ ἀρχισαν
ἔτσι ἄξαφνα νὰ δυναμώνουν τόσο πλεὶ νὰ κρατῶν τὸ
Ἰπουργεῖο ἀκλόνητο στὴ θέσιν του;

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ποῦ καμιά φορὰ δείχνει
κάποιον ξεχωριστὴν εὐκρινεῖα, μποροῦσε ἀξιώλογα στὴν
ἐρώτησιν τοῦ δημοσιογράφου νὰ δώσει μὴ εὐκρινέ-
σιον ἀπάντησιν καὶ νὰν τοῦ πεί:

— Τὸ Ἰπουργεῖο θὰ μείνει γιὰτὶ θὰ πασκίσο-
με νὰ συμβιβάσομε τὰ κομματικὰ συμφέροντα καὶ
νὰ τραβήξομε ὅσους υποροῦμ. περισσοτέρους βου-
λευτάδες μὲ τὸ μέρος μας!

Σὲ τέτια λόγια ἀληθινὰ κανεῖς δὲ θὰ μποροῦσε
νὰ παρατηρήσει τίποτα, ἀφοῦ καὶ τὰ βυζανιάρικα

παιδιά τὸ ξέρουμε πιά πὸς τὰ Ὑπουργεῖα δὲν τὰ κραταίει καὶ δὲν τὰ ρήγει καμιά περὶ εὐαση, ἀλλὰ μοναχὰ τὰ παντοδύναμα νομματαὶ συμφέροντα.

Ο ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

μιλώντας μιά μέρα στὸν πρωθυπουργὸ γιὰ τὴ σταφιδικὴ σύμβαση τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ψηφιστεῖ μιά ὥρα ἀρχύτερα ἢ σύμβαση γιὰτὶ οἱ ἐπαρχίες εἶναι ἔτοιμες νὰ παναστατήσουν!

Κι ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ ἀπάντησε:

— Νὰ κοιτάξεις τὴν Τράπεζά σου καὶ γιὰ τίς ἐπαρχίες φροντίζω ἐγὼ!

Δὲν ξέρουμε ἂν εἰπώθησαν τὰ λόγια αὐτὰ· γραφτήκανε ὅμως καὶ μεῖς τὰ παίρνουμε γιὰ εἰπωμένα καὶ λέμε πὸς ἔτσι ταιριάζει νὰ μιλάει ἕνας πρωθυπουργὸς καὶ τέτιες ψυχρολουσιές πρέπει νὰ δέχονται, οἱ κάπως ἐκβιαστικὲς ροβέρες τοῦ κάθε τραπέζιου.

MIA

χαρὰ πὰ κατάρφερε ὁ κ. Ράλλης. Γιὰ νὰ ξεπλκνέψει λένε, τοὺς Ντεληγιαννικοὺς ἰδὴλωσε πὸς θὰ ζητήσει νὰ ἐφαρμόσει τὸ πρόγραμμα τοῦ Ντεληγιάννη.

Μὰ ὁ ἴδιος ὁ κ. Ράλλης, ἂ θυμοῦσαστε, λίγες μέρες πρὶ χειροτονηθεῖ πρωθυπουργός, ἀπόδειξε ὀλοφάνερα μῆσα στὸ σπίτι του, μιλώντας σὲ διάφορους βουλευτάδες, πὸς τέτιο πρόγραμμα οὔτε ὑπάρχει, κι ἂν ὑπάρχει εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐφαρμοστεῖ.

Τώρα πὸς συμβιβάζονται ἀπὸ τὰ πράματα— ἀπὸ τὴ μιά νὰ λέει πὸς δὲν ὑπάρχει τέτιο πρόγραμμα, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ δηλώνει πὸς θὰ ἐφαρμόσει—δὲν ξέρουμε. Θαρροῦμε ὅμως πὸς ἡ δὴλωση γίνεται γιὰ νὰ μπορέσουνε μερικοὶ πούροι Ντεληγιαννικοὶ νὰ κυλήσουνε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο, πού ἀλλιώτικα, δίχως τὴ δὴλωση τοῦ κ. Ράλλη, θὰν τοὺς εἶταν κάπως δύσκολο, ἀφοῦ εἶπαν κ' ἐφώναξαν πὸς θὰ μείνουν πιστοὶ στὸ πρόγραμμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Ὁ κ. Ράλλης σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, τὰ κατάρφερε μὲ μεγάλη μαστοριά. Μὰ καὶ οἱ Ντεληγιαννικοὶ ὄχι μὲ λιγώτερη.

KOKOPEYTHKE

ὁ κ. Πεσματζόγλου πὸς γιὰ νὰ ψηφιστεῖ ἡ σύμβαση

τοῦ εἶναι σὲ θέση νὰ γράσει καὶ τριάντα βουλευτάδες.

Εἰπώθησε κι αὐτό, μὰ δὲν τὸ πιστεύουμε, ὄχι γιὰτὶ δὲ βρίσκονται τριάντα καὶ πενήντα βουλευτάδες γιὰ πούλημα, ἀλλὰ γιὰτὶ ὁ κ. Σταφιδωσωτήριος εἶναι τετραπέρατος ἄνθρωπος καὶ ποτὲ δὲ θάκανε τὴν ἀνοησία νὰ φανερώσει ὄλες τίς κανονστοιχίες του στὸν ὄχτρο.

Μόνον τὸ γαιδουροπάζαρο γίνεται στὰ φανερά κάθε Δευτέρα στὸ Θησεῖο. Τὸ Βουλευτοπάζαρο πάντα στὰ κρυφά, κι αὐτὸ τὸ ξέρει κι ὁ τελευταῖος ψιλικατατζής, κι ὄχι ἕνας κοτζάμ Πεσματζόγλου.

AΥΤΗ

τὴ φορὰ οἱ ἀριθμοὶ πού φανερόνουνε σὲ πόση ἀνηρότητα βρίσκεται ἡ δημόσια ἀσφάλεια εἶναι παρμένοι ἀπὸ μιά ἐπίσημη στατιστικὴ πού ἐφτιαξε ὁ μόνραρχος κ. Ζάχος ξεζουμιάζοντας τίς ἐπίσημες πληροφορίες τοῦ Ἀρχηγεῖου τῆς Χωροφυλακῆς.

Ἡ στατιστικὴ, ἡ κάλλιο ὁ στατιστικὸς πίνακας, δείχνει τὰ ἐγκλήματα πού γίναν τὸν περασμένο Μάη, καὶ καθὼς γράφει τὸ «Ἄστυ», αὐ πῖναξ αὐτὸς μετ' ἐδουναϊθσίας καὶ ἀπροκαλέπτου εἰλικρινείας συνταχθεῖς, περιέχει ἀριθμοὺς ὄχι πολὺ κολακευτικούς διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κατὰστασιν τῆς χώρας.

Τὸ Μάη λοιπὸν γινήκανε 282 διάφορα ἐγκλήματα, βαριά κι ἄλαφρα, μὲ ἀναλογία 9 ἐγκλήματα τὴν ἡμέρα. Τὸν Ἀπρίλη γινήκανε 271, καὶ 220 τὸ Μάη τοῦ 1904.

Ὁ φεινὸς λοιπὸν Μάης πῆγε περίφημα. Νὰ τὴν κ' ἕνας ἄλλος ἀριθμὸς πού θὰ σὰς δείξει ξεστερώτερα τὰ χάλια μας. Στὰ τέλη τοῦ Ἀπρίλη, λέει ὁ κ. Ζάχος, βρισκόντουσαν σ' ὄλο τὸ Κρατος 10,066 φυγόδοικοι καὶ 24,947 φυγόποικοι.

Δὲν τὰ λέμε ἐμεῖς αὐτὰ, κ. Χαντζίδακι· ἡ ἐπίσημη Πολιτεία τὰ λέει. Καὶ περιμένουμε τώρα κἀνένα φλογερὸ σου ἄρθρο στὰ «Πάτρια» πὸς ἡ ἐπίσημη Πολιτεία εἶναι προδύτρα ἀφοῦ βγάζει στὰ εἴδη μονάχη τῆς τίς πομπές τῆς, ὀμολογώντας πὸς εἶναι ἀνίκανη νὰ περιορίσῃ τὸ ἐγκλημα καὶ νὰ ἐλαττώσει λίγο τὰ συντάγματα καὶ τίς ταξια χιές τῶν φυγόδοικων καὶ τῶν φυγόποικων τῆς.

Τὸ «βδομαδιατικὸ φονοπάζαρό» μας, πού τελευταῖα εἶχε ἀρχίσει νὰ σιανταλίζει καὶ τοὺς δικούς μας ἀκόμα, δημοσίευε λίγους λίγους τοὺς ἀριθμούς, κι ὄχι ἔτσι μαζωμένους. Κι ὅμως ὁ κ. Χαντζίδακις τὸ καταδίκασε γιὰ προδοτικὸ. Θὰν τὸ ξαναχρῖσουμε

λοιπὸν ἀργότερα καὶ μεῖς, βοηθώντας ἔτσι τὸν κ. Ζάχο στὶς ἐθνικὲς μελέτες του—ἐθνικὲς καὶ παρ-ἐθνικὲς ἀφοῦ δείχνουν τὴν ἀλήθεια.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ*

«Γιὰ τοὺς κάτοικους τῆς μεσημεριανῆς Εὐρώπης τὸ μεσάνυχτο δὲν ἔχει τόσους φόβους, ὅσους γιὰ μᾶς· δαίμονες, πνέματα καὶ μαῖσες ζητούν ἀφτοῦ ἄλλες ὄρες γιὰ νὰ φανιστοῦν, ὄχι ὅμως τὴν καρδιά τῆς νυχτὸς πού μὲ τὸ ἀνάλαφρο ἀέρι τῆς χινοῖ θα-ράπαψη ἔπειτα ἀπὸ τὴν κάψη τῆς ἡμέρας. Οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νέοι Ἕλληνες (ὅπως καὶ οἱ Νότιοι Σλαῦοι) σκιαζοῦνται περισσότερο τοὺς δαίμονες τοῦ μεσημεριοῦ, ὅταν ἡ βραση τῆς ὥρας χαθώνει τὸ κορμί καὶ τὸ πνεῦμα. Μὰ καὶ τὸ σούρουπο τοῦ βραδιοῦ εἶναι στιγμὴ ἁγία καὶ αἰσθηματικὴ. Τότες δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κλαίει τοὺς πεθωμένους. Ὁ Ἕλλη-νικὸς λαὸς, πού εἶναι τόσο πλούσιος σὲ ποιητικὰ αἰσθήματα, πιστεύει πὸς τὸ κάθε δάκρυ, τὸ χυνόμενα τὸ σούρουπο, γιὰ ἕνα ἀγαπημένον νεκρὸ, τοῦ πέφτει ἀπνοῦ στὴν καρδιά καὶ τὸν κανεὶ νὰ λυπηταί. Ἐνα νεοελληνικὸ ποίημα μὲ βαθύ αἰσθηματικὸν ἐτυπώθηκε ἀνώνυμα (ὑπογραμμμένο μὲ τὸ ἀρχικὸ γράμμα Μ) στὸ περιοδικὸ Τέχνη τὸ 1898, ἐκφράζει τούτην τὴν ἰδέα. Εἶναι μαργαριτάρι τῆς νεοελληνικῆς δημοτικῆς ποίησης. Ἐνας νέος ἐπιστήμονας ἀπὸ τὸ Μόναχο, πού προσωρινὰ μένει στοὺς Κοροῦς, σπουδαζοντας, μᾶς στέρνει μιά μετὰφραση τοῦ Σονέτου ἀκουνοῦ πού ἐπιγράφεται «Λήθη» (**). (Ἀκολουθεῖ ἡ Γερμα-»

*) Δημοσιεύθηκε στὴν «Allgemeine Zeitung» τοῦ Μόναχου, ἀριθ. 140 σελίδ. 510.

***) Τὸ σονέτο ὅπως ἐτυπώθηκε στὴν «Τέχνη» εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Καλόσυχοι οἱ νεκροὶ πού λησμονεῖτε
τὴν πέρα τῆς ζωῆς. Ὅταν βοθήτη
Ὁ ἦλος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήτη
Μὴν τοὺς κλαῖς ἢ κἀμὸς σου ὄσος καὶ νᾶνε
Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πᾶνε
Στῆς Λησμονίας τὴν κρουσταλλένια βρύση
Μὰ βούρκος τὸ νερὸν θὰ μαβρίση
Ἄ τᾶξει γι' ἀφτὲς δάκρυ, ὄθι ἀγαπᾶνε.
Κι' ἂν πρὶν θολὸ νερὸ ξαναθυμιοῦνται,
Διαβαίνοντας λειψιδία ἀπὸ ἀπρόδ' ἔλι,
Πόνους παληοὺς πού μετὰ τους κοιμοῦνται.
Ἄ δὲ μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δ' ἔλι
Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνηθῶν
Θέλου μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.

M.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΙΓΗΜΑΤΑ

ΡΟΥΜΠΙΝΑ Η ΑΛΙΒΑΝΙΣΤΗ

(Ἡ ἀρχὴ στὸ περασμένο φύλλο)

Σὰν τὸ λαθωμένο ἀλαφάκι φτάνει καὶ στριμώ-νεται στὴν ἄχαρη φωλιά τῆς. Ἡ κακιά γυναίκα τὴν ἀκλουθαίει πάντα καὶ τὴν κρούει δίχως ψυχο-πόνωση καμιά. Θέλει νὰ τῆς βγάλει τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, μὰ καὶνὴ μὲνει βουβὴ καὶ μοναχὰ πλημμυρίζει τὰ ρούχα μὲ δάκρυα καὶ φουσκώνει τὰ ὀλοστρόγγυλα κόρφια μὲ κομένους ἀναστεναγμούς. Θυμάται τὴ νύχτα πού πέρασε καὶ θαρρεῖ πὸς πρέ-πει νὰ πεθάνει τώρα· ἔσωσε γι' ἀφτὴν ὁ κόσμος ὄλος καὶ ὁ Χάρος στέκεται ἀπὸ πάνω καὶ τὴ φοβερίζει ἀμάλαγος.

Τὰ τρικυμίσματα τῆς γριῆς Μάμηνας ἀριώνουν, μὰ δὲν πάθει νὰ μουμουρίζει λόγια δαιμονισμένα καὶ ἡ πρόγόνη τῆς ἀδύναμη πιά κλείνει τὰ μάτια καὶ ζαρώνει.

Ε'.

Τὰ πόγιομα πρὸς τὸ βράδι, σὰν οἱ χωριατοπού-λες βγαίνουν στολισμένες στὸ μικρὸ ἀβλαγὰ τοῦ Λιάπη νὰ παίξουν καὶ νὰ κάνουν πόλεμο μὲ τὰ χιόνια, σηκώνεται καὶ ἡ κακόμοιρη ἡ Ρουμπίνα μὲ κόπο ἀπὸ τὸ στοῦμα, κλαμένη ἀκόμα κι ἀφανισμένη, φοράει τὰ κόκκινα γιορτινὰ τῆς ρούχα καὶ πηγαί-νει νὰ σμίξει μὲ τίς ἄλλες, γιὰτὶ ἐλπίζει νὰ τὴν γλυκοθυρήσει περνώντας ὁ νέος κυνηγὸς κι ἀφτὴ νὰ λησμονηθεῖ μὲς τὴ χαρὰ τῆς.

Ὁ ἦλιος πού βασιλεύει στὸν ξαστερωμένον οὐρανὸ πέφτει στὰ χρυσὰ φλουριά πού ἔχει κρεμάσει διπλὴ ἀρμαθία γύρο γύρο στὸν ἄσπρο κι ἀφράτο λαιμὸ τῆς καὶ ἡ χλωμάδα εἶναι ἀκόμα χυμῆνη στὸ πρό-σωπὸ τῆς ἀπὸ τὴν ψεσινὴ νυχτιά· μὰ πῶ γλυκιά καὶ νόστιμη φαίνεται ἔτσι καὶ ὄλες οἱ νέες φιληνά-νάδες τῆς τρέχουν καὶ φωναίζουν.

«Καλησπέρα». — «Καλὴ χρονιά». — «Καὶ τοῦ χρόνου». — «Ἐλα νὰ παίξουμε ἀντάμα».

Ἐκεῖνη ξεθαρίζει καὶ δίχως νὰ ρῆξει καμιά ματιά στὰ παλλικάρια πού στέκονται μαζωμένα παραπέρα μὲ τὰ χέρια μὲς τὰ σαλιθάρια καὶ μὲ τοὺς μάβρους σκούφους στὸ κεφάλι, ἀντιχαιρετάει τίς νέες κοπέλλες, πιάνοντάς τες ἀπὸ τὸ χέρι τιναχτά,

καὶ ὕστερα φιλάνει κι ἀφτὴ μικρὲς μπάλες στὶς χυψοτὲς τῆς μέσα. Ὁ ἀέρας γιομίζει ἀπὸ χάχανα καὶ φωνὲς ζωερὲς καὶ οἱ χωριατοπούλες τρέχουν καὶ σκύφουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ πετούμενο χιόνι πού πινχίζεται πέρα καὶ σκορπάζει.

Λησμονιέται ἔτσι κάμποσην ὥρα, ἐνῶ πηδαίει στάνοιγμένα μονοπάτια ἀπὸ τὰ συγνοπεράσματα μέσα στὰ χιόνια, καὶ σηκώνει τἀναμένο ἀπὸ τὸ τρέξιμο κορμὶ στὰ νύχια γιὰ νὰ κοιτάξῃ μακριὰ πέρα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα μήπως προβάλλει ὁ νέος κυνηγός. Σταλαματιές ἀπὸ ἴδρω τρέχουν ἀπ' τὸ πλατὴ τῆς μέτωπο στὰ πυκνωμένα φρύδια καὶ νοιώ-θει τώρα σὲ καθὲ σκίρτημά τῆς νὰ τρέμουν κάτου ἀπὸ τὸ πουκάμισο τὰ βούζικ πού πρῶτα εἶταν σκλη-ρὰ καὶ ἄσειστα σὰν τὴ πέτρα.

Καὶ τὰ παλλικάρια μισοκλείνουν νὰ μάτια καὶ λιγώνονται μ' ἀφτὴ τὴν ὀμοσιά τῆς.

Σουρουπώνει καὶ ὁ ἀνεμὸς σφυραεῖ σ' ὄλον τὸν παγωμένο καμπο. Ἡ Ρουμπίνα συλλογιμένη καὶ σὰν ξεστοχιασμένη γυρνάει μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο καὶ μὲ δάκρυα κρυφὰ πού γυαλίζουν στὰ τσινουρα μέσα. Νοιώθει ὅμως τώρα μὲλις μακριάθε τὸ ἄγριο χούγιαγμα τοῦ ἀγαπητικοῦ τῆς πού κάνει στὴν κόκκινη Φωτιά καὶ στὸ γλήγορο Λίβα του. Θέλει νὰ τρέξει πρὸς ἀφτόν πκλε, μὰ ἡ γριά Μάμηνα φυ-